

Tezdecká
AKADEMIE

CALYPSINO HŘÍBĚ

GINA MAYER

Jezecká
AKADEMIE

CALYPSINO HŘÍBĚ

Copyright © 2020 Ravensburger Buchverlag
Pferdeflüsterer-Academy, Calypos Fohlen
© 2019 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2026
Cover © Anna Rohner, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6992-6 (pdf)

Tezdecká AKADEMIE

CALYPSINO HŘÍBĚ

GINA MAYER

přeložila Iva Zündorf

Dneska v noci přijde na svět.

*U toho prostě musím být. Ještě nikdy jsem neviděla,
jak se rodí hříbě.*

Ale táta vrtí hlavou a máma je taky proti.

Děti potřebují spánek, říká.

*Jinak se hádají kvůli každé pitomosti, ale dneska jsou
zajedno. Mám zůstat doma.*

*Po večeri jdu do postele, ale ve skutečnosti nespím. Vy-
plížím se z pokoje, sejdu po schodech dolů a jdu do garáže.*

Vlezu do tátova auta a lehnu si na zadní sedadlo.

*Za chvíli přichází táta. Jsem potichu, aby si mě nevšiml.
Zatím všechno vychází.*

Vyjíždí a za chvíli jsme na dálnici.

*Jedeme na farmu pana Callahana, jeho klisna bude
mít hříbě.*

Děti potřebují spánek.

Taková pitomost!

*Já už nejsem dítě. A když si něco usmyslím, tak to taky
dokážu.*

1.

Šamanův dech se v chladném ranním vzduchu měnil v bílou mlhu a z jeho zpoceně srsti stoupala pára.

Zoe seskočila ze hřbetu černého mustanga a vedla ho přes široký kamenný most, za nímž se tyčila hlavní budova snowfieldské akademie. Ve vodním příkopu se s hlasitým štěbetáním hádalo několik kachen. Za mostem Zoe odbočila k uvazišti.

Nemusela hřebce odstrojovat, Šaman na sobě neměl uzdu ani sedlo. Zoe na něm jezdila nejraději jen tak, bez uzdy, i když to ve Snowfieldu neviděli moc rádi.

Nejprve mustangovi vyčistila kopyta, pak ho vytřela do sucha a důkladně vyhřebelcovala. Jeho černočerná srst ve slunci zářila, až oči přecházely.

Šaman jí položil hlavu na rameno. Zoe se opřela o jeho šíji, na chvíli zavřela oči a jen vnímala jeho teplo. Celým tělem jí prostoupil klid.

„Ale copak, ranní ptáče?“ ozval se za ní mužský hlas.

Když se otočila, spatřila Caleba. Přes ruku si nesl sedlo.

„Dobré ráno,“ usmál se na ni Caleb a Zoe okamžitě ucítila rozechvění. Už skoro rok byla na proslulé Jezdecké akademii ve Snowfieldu v Calebově třídě zaříkávačů koní, svého učitele viděla skoro každý den, ale když se s ním potkala jinde než ve třídě, pokaždé trochu znervózněla.

„Dobré ráno,“ usmála se taky, ale Caleb už zmizel v sedlovně. Otevřenými dveřmi viděla, jak ukládá sedlo na dřevěný věšák na stěně. Jako vždy byl od hlavy až k patě v černém, od širokého klobouku po kovbojské holínky. Černé byly i jeho dlouhé vlasy, které měl svázané do copu.

„Tak co vy dva, jak to jde?“ poplácal jemně Šamana po krku, když vyšel zase ven.

Mustang byl původně jeho kůň, ale ještě před rokem si nikdo nedokázal představit, že by ho Caleb mohl jít jen tak pohladit. Běsnící Šaman tehdy k sobě nikoho nepustil. Jedině Zoe, kterou ze záhadných důvodů hned od začátku akceptoval.

„Skvěle,“ odpověděla Zoe. „Byli jsme dole u jezera, bylo tam nádherně.“

„A co Cyprian?“ chtěl vědět Caleb. „Jak to, že nebyl s tebou?“

O víkendu jezdili Cyprian a Zoe vždycky spolu. Každou sobotu nebo neděli ráno si na uvazišti dali sraz ještě před snídaní a pak se celou hodinu proháněli po loukách nebo se klusem vydali přes les.

Vyjíždky s Cyprianem měla Zoe ze všeho nejraději. Ale dnes to nevyšlo.

„Je u Eclipse,“ odpověděla.

Caleb zamyšleně pokyvoval. Lícni kosti se mu pohybovaly. „Nedaří se to,“ zamumlal spíš pro sebe než k ní.

Zoe přikývla, i když se jí na nic neptal.

„Je to pro něj zatraceně těžké období,“ pronesl Caleb.

Zatraceně těžké, to je pravda. Pro Cypriana, ale i pro ni.

Zoe sáhla po Šamanově ohlávce. Zavede mustanga do výběhu a pak půjde na snídani. Jako na povel jí začalo kručet v břiše.

„Myslíš, že bys mi mohla s něčím pomoci?“ zeptal se Caleb ve chvíli, kdy se dala do pohybu.

„A s čím?“

„Za chvíli máme s kolegy poradou. Ale během dopoledne sem někdo má přivést koně.“

„Nový případ?“ chtěla vědět Zoe.

Caleb učil na akademii ve Snowfieldu jen na půl úvazku. Zbytek času se věnoval obtížným a traumatizovaným koním. Někdy to trvalo celé týdny, než se mu

podařilo získat jejich důvěru. Dokázal to však skoro vždycky a každý trenérský úspěch jen zvyšoval jeho věhlas ve světě koní. Už dávno měl víc zájemců, než mohl přijmout. Lidé se přímo předháněli, aby se ke Calebovi dostali na terapii. Přestože byla akademie tak daleko, vozili za ním narušené koně, aby je zbavil jejich tiků a strachu.

Caleb přikývl. „Jeden valach z Alberty. Rád bych si ho převzal sám, ale z té schůze nemůžu odejít.“

Zoe se rozbušilo srdce. „Mám toho koně...?“

Caleb zavrtěl hlavou, ještě než to dořekla. „Díky, Zoe. Ale to ne. Sám to zvíře ještě neznám. Rád bych, aby ho Cyprian zavedl do malého výběhu. Anebo Isabelle.“

„Jasně.“ Zoe upřela pohled na špičky svých jezdeckých bot. Nechtěla, aby si Caleb všiml, jak je zklamaná. Cyprian nebo Isabelle. Ti dva byli ve třídě nejlepší a při práci mu pomáhali jako jeho asistenti. Zatímco Zoe požádal Caleb o pomoc, jen když bylo třeba pro něco zajít nebo někoho přivést. „Vyřídím mu to.“

Zoe našla Cypriana v kruhové jízdárně za stájemi. Stál zády k ní, se založenýma rukama se opíral o hrazení, pohled měl sklopený k zemi. Na protější straně stál Eclipse.

Hřebec plemene appaloosa byl jeho kůň. Dostal ho darem od otce, když jim zemřela máma. Cyprian s Eclipssem vyrůstal, skoro celé dětství prožil na jeho hřbetě.

Když bylo Cyprianovi deset, poprvé spolu startovali na závodech dorostu. Za čtyři roky si ze všech velkých soutěží odnášeli zlatou medaili.

Ale pak bylo ze dne na den všechno pryč. Cyprianův otec byl gambler a Eclipse, který mu oficiálně pořád patřil, při jedné sázce prohrál.

Před několika týdny Cyprian Eclipse znovu našel. Se Zoeinou pomocí se mu podařilo dostat hřebce do Snowfieldu.

Konec dobrý, všechno dobré.

Kéž by to tak bylo, pomyslela si Zoe, když přicházela k dřevěné ohradě, která obklopovala kruhovou jízďárnu. Vůbec to nebylo dobré.

Už to nebyl ten starý Eclipse.

Dřív to byl svobodný, silný kůň, sebevědomý a klidný. Teď tady stál se svěšenou hlavou. Jeho světle hnědá srst s leopardími skvrnami od hlavy až k zádi ztratila lesk. Stejně jako jeho oči.

Vypadalo to, že Eclipse Cypriana vůbec nevnímá, ale bylo to jenom zdání. Zoe dobře věděla, že appaloosa pozorně sleduje, co se kolem něj děje. Jakmile by se k němu někdo přiblížil a zkusil se ho dotknout, okamžitě by zaútočil.

Před několika měsíci hřebec těžce zranil mladou ženu. Kdyby ho od ní neodtrhli, byl by ji kopyty utloukl k smrti.

A udělal by to i Cyprianovi, přemítala Zoe. Kdyby ho Cyprian zahnal do kouta, bez lítosti by ho rozdupal.

Zoe došla až k Cyprianovi, dělila je od sebe jen dřevěná ohrada. Zezadu ho objala a položila mu hlavu na rameno.

Ucítila, jak ztuhl leknutím, ale neucukl. Žádné prudké pohyby v blízkosti traumatizovaného koně. To bylo první pravidlo, které se jako zaříkávači koní naučili.

„Zoe?“ Cyprian se obrátil. Zoe viděla, jak se jeho ne skutečně světle modré oči rozzářily. Jako nebe a horské jezero v ranním slunci. „Ty jsi mě teda vylekala.“

„Promiň. To jsem nechtěla. Myslela jsem, že mě slyšíš.“

Cyprian natáhl ruku, vzal si její dlaň a pevně ji stiskl. Přitom ani na okamžik nespustil Eclipse z očí.

Nevěří mu, pomyslela si Zoe, a to je dobře.

„Posílá mě za tebou Caleb. Dopoledne mají přivést nového koně a on by chtěl, abys pomohl při jeho předávání.“

„To nepůjde.“ Cyprian pustil její ruku. „Nemůžu teď odejít.“

Zoe si potichu povzdechla. Cyprian trávil s Eclipssem každou volnou chvíli, dokonce ve škole na čas

přestal pracovat jako ošetřovatel koní. Ale ničemu to nepomohlo. Nedostal se ani o krok dál.

Hřebec byl stejně nedůvěřivý a plný strachu, jako když sem v létě přišel. Na pastvě se držel od ostatních koní dál, nebyl součástí stáda.

Zapomněl řeč koní, tvrdil Caleb. Eclipse se musí znovu naučit komunikovat s ostatními hřebci. Teprve pak získá důvěru k lidem.

Cyprian tomu rozuměl, ale nechtěl se s tím smířit. Eclipse býval jeho nejlepší kamarád, sourozenec, spřízněná duše. Tak hluboké spojení, které mezi nimi bylo, se přece nemohlo vytratit.

„Můžu se zeptat Isabelle, jestli to vezme za tebe,“ nabídla mu Zoe.

„To by bylo super.“

„Už jsi byl na snídani?“

Zavrtěl hlavou, aniž by se na ni podíval. „Půjdu později.“

Usmál se. Něžně a trochu nepřítomně.

Později. Tak je to teď se vším a platí to i pro Zoe.

V jídelně bylo ještě docela prázdné. O víkendu studenti snídani často vynechali a raději spali až do oběda. Během týdne jim výuka začínala už o půl sedmé a rozvrh byl poměrně našlapaný – výuka jezdeckví, teorie,

nauka o koních, vytrvalostní trénink a k tomu ještě i normální předměty.

Zájemci o studium na slavné jezdecké akademii na severozápadě Kanady museli nejdřív obstát u náročné přijímací zkoušky. Na školu se tak dostali jen ti nejlepší.

Už během studia jezdili žáci na mezinárodní soutěže, snowfieldská akademie byla pro kariéru profesionálních jezdců tím nejlepším odrazovým můstkem. Seznam studentů, kteří na světových soutěžích vybojovali zlatou medaili, byl přesvědčivě dlouhý.

Nároky na studenty však byly vysoké i v ostatních předmětech. Na konci studia museli být kromě toho schopni složit stejné závěrečné zkoušky jako na normální škole.

Calebova třída, kde se učila metoda přirozeného zacházení s koňmi, byla něco jiného. U zaříkávačů koní nešlo o špičkové sportovní výkony, nýbrž o způsob budování důvěry traumatizovaného nebo jinak citlivého zvířete. Caleb si své žáky vybíral sám – jinak by se Zoe do Snowfieldu ani nedostala. Začala jezdit na koni sotva před rokem.

Zoe pohledem přelétla hrstku spolužáků, kteří byli v jídelně na snídani. Isabelle mezi nimi nebyla. Když jí poslala zprávu na whatsapp, všimla si, že Isabelle byla online ještě o půl třetí ráno. Možná byla na chatu se svým bratrem, který se nedávno přestěhoval do

Anglie. V poslední době to dělala docela často. Ted' určitě ještě spí.

Zoe dosnídala, a Isabelle se přesto neobjevila. Co ted'? Nedá se nic dělat, bude ji muset jít vzbudit.

Když vycházela z jídelny, narazila na Haruko z jejich třídy zaříkávačů koní.

Haruko se s ní zastavila. „Dobře že tě vidím, Zoe. Nevíš náhodou, kde je Caleb?“

„Je na poradě,“ odpověděla Zoe. „Co se děje?“

„Na recepci je nějaký chlapík, který s ním chce mluvit. Jde prý o nějakého nového pacienta.“

To je ten převoz! Tak už je tady.

„Já to zařídím,“ přisvědčila Zoe a odběhla.

2.

Statný muž, který čekal u recepcce ve vestibulu, měl pleš a mohutný ryšavý plnovous.

Vypadalo to, jako by se mu vlasy sesunuly z hlavy na bradu.

„Vy vezete toho valacha ke Calebu Coleovi?“ zeptala se ho Zoe.

„Přesně tak. Zvládl jsem to sem rychleji, než jsem čekal. Víš, kde ho najdu?“

„Pan Cole zrovna nemůže,“ odpověděla Zoe. Hodiny u vchodu ukazovaly půl deváté. Isabelle ještě určitě spí. A Cyprian bude reagovat dost podrážděně, když ho Zoe znovu vyruší. „Ale... ehm... můžu se vám věnovat já.“

Muž si ji váhavě prohlížel. „Ty?“

„Já jsem jeho...“ Zoe chtěla říct studentka, ale pak si to rozmyslela. „Asistentka,“ řekla místo toho. „Zoe.“ Natáhla k muži ruku.

„Já jsem Tyson,“ plácl si s ní. „Tak pojďme dolů k autu.“

Cestou na parkoviště potkali Brenta, jednoho z ošetřovatelů. Šel proti nim a za ohlávku vedl Calypso, bílou arabskou klisnu. Velké zakulacené břicho se jí při každém kroku zhouplo na stranu.

„Tak tady bude brzo přírůstek!“ Tyson se na okamžik zastavil a klisnu si prohlížel. „Hezké zvíře. Jak dlouho ještě má?“

„Tak tři čtyři týdny.“ Ošetřovatel poplácal klisnu po boku. „Calypso se dneska stěhuje do porodního boxu.“

Calypso patřila Ellen de Cesco, která učila ve Snowfieldu parkur a drezuru. Klisnu nechala vloni poprvé připustit.

Zoe se zástupkyní ředitelky neměla dobrou zkušenost, ale to, jak byla profesorka z nového hřeběte rozrušená, ji dojímalo. Paní de Cesco Calypso milovala jako své vlastní dítě a bála se o ni.

„A to jde do porodního boxu už dneska?“ Tyson oči vidně o koních něco věděl. „Trochu brzo, ne?“

„Dr. Bell si to myslel taky,“ usmál se Brent. „Raději si to měl nechat pro sebe.“

„Proč?“ chtěla vědět Zoe.

„Paní de Cescio ho vyhodila,“ prozradil důvěrně Brent a ztišil hlas. „Doktor měl námitky dost často. Paní de Cescio se teď domluvila s někým jiným. Má přiletět každým dnem a bude dohlížet na Calypso u porodu.“

„Takový cirkus,“ kroutila Zoe hlavou.

„Cirkus?“ Brent se naplno rozesmál. „Tak pozor! Tady nejde jen tak o nějakého koně, ale o...“

Větu nestačil doříct. „Tak tady jste, Brente!“ dolehl k nim silný ženský hlas. „Jak dlouho ještě budu čekat? Ráda bych Calypso odvedla do jejího boxu ještě *dneska*.“

V průchodu na dvůr stála paní de Cescio. Zástupkyně ředitelky byla vysoká a štíhlá, platinové blond vlasy měla svázané do přísného copu. Její štíhlý obličej byl nehybný a tvrdý jako mramor.

Vždycky když se profesorka nečekaně objevila, Zoe přepadl pocit, že se o několik stupňů ochladilo.

Brent přidal do kroku, aniž se rozloučil se Zoe a Tysonem.

„Tak jdeme na to,“ řekl Tyson, když dorazili na parkoviště před školou, a s plácnutím si promnul ruce. „A kampak ten kandidát na hodného koně vlastně půjde?“

„Do malého výběhu nahoře u zámku. Je to jen kousek. Můžete ho vyvést?“

Muž energicky přešel dozadu k přívěsu a otevřel dvířka. Zoe zahlédla světle hnědý koňský zadek s černým ohonem. Vypadal naštěstí docela mírně. Stejně jako, který nyní couval z přívěsu.

Když Zoe k valachovi přistoupila blíž, aby se s ním pozdravila, zůstal naprosto v klidu.

„Tak prosím,“ podával jí Tyson vodítko, které mezitím připnul k ohlávce. „Žádný strach, Macareno je opravdu klidný zástupce svého plemene. Nikdy jsem s ním neměl problém, a to jsme spolu už hodně dlouho.“ Tyson poplácal valacha po šíji. „Jenom nesnese žádný hluk. Tak ho zaveď do výběhu. Já si ještě dojdou do auta pro jeho průkaz a všechny ty papíry a přijdu pak za vámi.“

Zoe se zhluboka nadechla. Jen aby ji neviděl Caleb. Ale ten je přece na poradě.

„Dobře.“

Když Zoe vedla valacha kolem zámecké zdi do zadní části školního areálu, Macareno nejevil žádné známky nervozity nebo strachu.

Malý výběh byl bohužel dost blízko kruhové jízdárny, kde pracoval Cyprian s Eclipssem. Když ji teď

Cyprian uvidí s cizím koněm, dá si dvě a dvě dohromady a všechno mu bude jasné. Calebovi to neřekne, tím si byla Zoe jistá, ale bude na ni pořádně našťvaný.

Tak to měl zařídit sám, pomyslela si rozezleně.

Macareno sklonil hlavu, aby mohl očichat trs trávy. Když ale Zoe jemně zatahala za vodítko, hned se dal zase do pohybu. Proč tady vůbec je? Valach působil tak vyrovnaně a spokojeně, že bylo těžké si představit, že s ním jeho majitel má nějaký problém.

Už byli skoro u výběhu. Ještě pár metrů a mají to za sebou. Teď byla vidět i kruhová jízdárna. Cyprian stál k Zoe zády, neviděl ji. Byl s Eclipssem, všechno ostatní šlo stranou.

Zoe natáhla ruku a vysunula kolík, kterým byla zajištěna brána. Aby ji mohla otevřít, musela nadzvednout horní břevno. Vtom vyletěl z křoví vedle brány pták. Zoe se vylekala tak, že kládu pustila a ta s velkým rámussem dopadla na zem.

Zoe se rychle obrátila k Macarenovi, ale už bylo pozdě.

Zmocnila se ho panika. Valach vyhazoval hlavou, koulel očima a zvedal se na zadní.

„Hou!“ Zoe se celou vahou pověsila na provaz u ohlávky.

Kolem čela jí zasvištělo přední kopyto. Přikrčila se, aby se mu vyhnula, a přitom ztratila rovnováhu.